

Pécs, 1904. december 10. – Pécs, 1977. december 15.

Apja előbb vasesztergályos, majd főmozdonyvezető volt. Elemi iskoláit és a középiskolát szülővárosában végezte. 1923-ban érettségizett a jezsuiták Pécsi Pius Katolikus Főgimnáziumában. Családi okok miatt két éven át Bulgáriában, Törökországban, Egyiptomban és Görögországban élt, majd 1927-ben végleg hazatért. Pécssett írnoki állást vállalt egy ügyvéd mellett, egyúttal beiratkozott a Magyar Királyi Erzsébet Tudományegyetemre, ahol jogi tanulmányokat folytatott. 1937-ben ügyvédi és bírói oklevelet szerzett és magánügyvédként praktizált. A politikai életbe 1945-ben kapcsolódott be: két évig tagja volt a Független Kisgazdapártnak, majd a Demokrata Néppárthoz csatlakozott, 1947. augusztus 31-én a DNP Baranya és Tolna vármegyei listájáról bejutott a törvényhozásba. 1951-ben „államosítás” címén pécsi ingatlanait elvették. 1958. augusztus 31-én – az ügyvédek felülvizsgáló bizottság határozata nyomán – az Ügyvédi Kamara névjegyzékéből, alkalmatlanság címén törölték. Ezután alkalmi munkákból élt. 1961-ben a pécsi Szikra Nyomda kéziratrevizora, majd 1961 őszétől 1964. január 6-i letartóztatásáig a pécsi Zipernovszky Károly Gépipari Technikum anyagraktárosa volt. Egykori képviselőtársa, Matheovits Ferenc perében, mint negyedrendű vádlottat összeesküvésben való részvétellel vádolták meg; a Budapesti Fővárosi Bíróság 1964. október 8-án háromévi szabadságvesztésre ítélte s öt esztendőre a közügyek gyakorlásától is eltiltotta. Büntetését a szegedi Csillagbörtönben töltötte le.